

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΟΣ

ΕΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΑΕΓΑΠΗΣ Κατάστασης του 1905

Kατάστασις τῆς 30 Ιουνίου 1905

ENERGIKON

εἰξερε τὸ φίδι, ποὺ θὰ τὸν ἐπρωγε, σὰν ἔπεοτε στὰ
χέρια μας· πίσω λοιπὸ μὲ σκοπό, σὰ διεῖ καὶ γίνει
πίποτα σὲ σένα, νὰ τὸ στριψει ἀπὸ κεῖ πεῦρθε, καθὼς
καὶ τόκανε.

Καὶ τοῦτα λέγοντας ἔδειξε πώς ήθελε γὰρ τὸν ἀκολουθήσω. "Ἐπειδὴ λαίπον κατόπι του κ' ἔτσι βγάζω μὲν ὅξω ἀπ' τὴν σπυλιά, περιῶντας ἀπὸ μιὰν τρύπα βράχου σγυρά σγυρά διπλωμένη. "Ολο καὶ τὸ μέρος τοῦ βουνοῦ εἰτανε συδειντρο, πυκνοφυτεμένο τόσο, ποὺ μήδ' ὁ οὐρανὸς φαινούντας.

Προχωρήσαμε λιγάκι και μου πρότεινε νὰ καθη-
σουμε.

Μεσ ϕαινούντανε σὰν καλοκάγαθος ἀθρωπός κι
χρυ μου.

— Τώρα, μου λέει, θὰ θέλεις και σὺ νὰ μάθεις γιατί σὲ πιάσαμε; Αἱ λοιπός σὲ πιάσαμε γιατί ἀπο-

κότησες νὰ περάσεις κοντά ἀπ' τὸ λημέρι μας. Ἡ κορφὴ ἀφτὶ ποὺ βλέπεις εἰν' ἀπάτητη, ἀπὸ κοινούς ἀθρώπους, μόν' ἐμεῖς καὶ τὰ πουλιὰ τὴν ζέρουμε ἀπὸ κοντά. Οἱ νιζάμηδες μηδ' ἀπ' τὸ νοῦ τους δεῖν τὸ περνοῦντες νὰ σπάσουν τὰ κόταις τους καὶ νὰ κιντυ-
γέψουν τὸ πετοί τους, γιὰς ναρθουντες νὰ μάς πιάσουν

έδω πάνου· καὶ γιὰ νὰ ξεδικιώθουν ἐμπειρίας, βασικούς ουν τοὺς χαριάτες. Ως τέσσο γιὰ νὰ μαστε ὅλωσιόλου α-

νοχήτωι, ἔχουμε σκοπούς καὶ παραμονέουντες στὸν
ἔνα καὶ μόνο δέρμα, ποὺ περιάει κανὰ τέταρτο χάτ'
ἀπ' ἀυτὴν τὴν κοφῆν, ἀπὸ κεῖ ποὺ περνοῦσες ἐσύ· κι
ἄμα βρεθεῖ κανὰς ἀπόκοτος καὶ τοῖμησι· νὰ δια-
βεῖ, τόνε πιάνουμε. Σὲν εἶναι κανὰς χωρίστης τοῦ

σκοτώνουμε τὸ ζῶ του, τοῦ τραχοῦμε „κ' ἔνας καλὸς ξύλο καὶ τὸν ἀπολύνουμε, γὰρ πάει νὰ σπείες τὸν τρέμο καὶ σταὺς ἀλλαγς χωριάτες, γιὰ νὰ μὴ μᾶς

σκοτίες αλλος δεῖπτερο. Σαν είναι πάλι μανές και γιώσουμε, πώς τις βαστάει, τόνε χρηστούμε και γυ-
ρέβουμε λύτος γιὰ νὰ τὸν ἀπολύσουμε. Γιὰ σίνα

τώρχ, πύσας καλαμαράς, θὰ σκεφτοῦμε τί θὰ κάνουμε Μήνη περάσει δρως κακὸ ἀπ' τὸ νεῦ σου, ἐμεῖς

ποτε δὲν κάνουμε κακό εἴς: χωρὶς σκοπό, μόνη γιὰ
νὰ βλαφούμε. Κ' ἔπειτα τοὺς καλαμαραδες τοὺς ἀ-
γαπῶ. Ἐστα ἀβλαβοὶ ἀθεῶποι ἐστὶς οἱ ταλαιπ-

“Еще бы вспомнил — обрадовался бы я.”

Ἐγώ δέν ἀπαντούσα καθόλου σ'. ἀφτὰ τὰ κλεψικά τὰ κομπλ. μέντα. Τί μπορεῖ νὰ πει κανεὶς σὲ τέτοια περίσταση;

— Τὰ παιδιά μας τὸ γλεντάνε, μοῦ λέει, πᾶμε.

κ' ἔμεις χοντά τους νὰ ιδεῖς, πώς χαίρουνται οι κλέφτες τη ζωή τους.

Καὶ σύνωρχ σηκώθηκε. Τὸ ἑδο ἔκανα κ'έγώ κα-
τόπι κατὰ κεὶ πούρχουνται οἱ φωνές. Σὲ λίγο ὅτά-
σσεις σ' ἔνα μέρος ἀνοιχτὸ λιγάκι καὶ ἵσιο. Κομιδ
δεκχρία παλληκάριξ τίλιοναμένη καθιούντας γυρο-
γύρο ἡπ' ἔνα γέρο. 'Ο γέρος κρατοῦσε ἔνα μπουζούκι
κ' ἔπαιζε καὶ τραγουδοῦσε, κ' ὑστερό τὸ παίρναντε δλοι
μαζί, καὶ τὸ μπουζούκι τοὺς ἀκλονθοῦσε.

Τραγουδούσανε κλέρτικα ρωμαϊκά τραγούδια
ἀπό καίνα τα βλαγχημένα πού δὲ θὰ πεθάνουν ποτές,
δός ζῆ και εἶναι ἡ Ρωμαιόσηνη, και μιά μέρα ἡ γλώσ-
σα τους θὰ γίνεται ἡ ἑμική μας γλώσσα μ' ὅλη τὴν
ἄντιπτάθεια ποὺ αἰσθάνουνται σ' ἐδάχτην οἱ λογιώτα-
τοι ὄπεδοι τῆς καθηξέθουσας.

"Αμα είδεν τὰ παλληλάρια τὸν καπετάνιο τους,
παρατήσαντε τὸ τραγούδι καὶ συκωθήκανε. 'Εκείνος
τοὺς χαρέτησε:

- Γειά σας, άδερφια!
- Κ' έκεινοι δλοι μ' ἔνα στόμχ φωνάζουνε·
- Γειά στόν χαπετάνιο μας!
- Καθήστε, καθήστε, τη δουλειά σας!
- Καθήσανε—χ' έμεις κοντά τους—κι άρχινθ-
σανε άλλο τραγούδι δμοιο. Κι ο γέρος τώρα ἔπαιξε

